

XENIA LITERAIRE
THRILLER
KASPER
ALECTO

3

Vastberaden zette Maja de computer aan en opende de zoekmachine. Ze klikte haar schoenen van haar voeten en trok haar benen omhoog. Haar jurk kroop zo hoog op dat je het kant van haar kousen kon zien en hoewel ze helemaal alleen was, trok ze de jurk toch snel weer naar beneden.

Ze zou zelf wel gaan uitzoeken wat er allemaal over deze dode te ontdekken viel. Online is immers alles te vinden. Verbaasd vloog haar blik over het grote aantal hits. Zelfs op Wikipedia stond een uitgebreid stuk over Robin. Geconcentreerd las ze de feiten en opende allerlei artikelen en interviews. Waarschijnlijk hoorden die allemaal bij de pr-campagne voor de realityshow. Alleen die erfenisruzie met zijn zus, daar zeilde hij in alle gesprekken behendig omheen. Een uitgebreid interview leek veelbelovend. Al na het lezen van de eerste zinnen stond ze versteld: Robin had pas kortgeleden een boekje opengedaan over zijn verleden. Hij had het moeilijk gevonden om als jongste van vijf kinderen op te groeien, vertelde hij. Hij was een typisch nakomertje geweest, het kind op wie niemand meer gerekend had en dat niet goed bij zijn broertjes en zusjes paste. Zijn hele familie sprak Platamsterdams, dat had hij als jongetje niet leuk gevonden. Hij keek musicals en las stripverhalen, leerde zichzelf een nette uitspraak aan. Waarmee hij weer door zijn broers en zussen werd gepest. Hij was nieuwsgierig en hield van lezen. Dat zijn voorliefdes hem ooit het leven zouden redden, had hij toen niet kunnen vermoeden, stond er.

Maja leunde achterover en dacht na. Ze keek op de klok en ver-

baasde zich dat Bono er nog niet was. Zonder na te denken pakte ze haar telefoon en wilde hem bellen, maar ze legde hem toen weer terug op tafel. Bono hield er niet van als ze hem controleerde en meteen bezorgd deed. Daarin leek hij op zijn vader. Ze nam een slokje thee en las verder.

Op een zondagse wintermiddag was Robins moeder met de andere kinderen bij haar moeder in Friesland op bezoek gegaan. Alleen Robin en zijn oudste zus Beatrix waren thuisgebleven. Zijn vader was net als elke zondag met vrienden gaan voetballen en zou pas laat in de middag met een borrel te veel op thuiskomen. Beatrix, die destijds door iedereen Trixie werd genoemd, had gedaan alsof ze ziek was, om niet mee te hoeven. Ze had een geheim afspraakje met haar vriendje gemaakt.

Op de terugweg was de auto van hun moeder gaan slingeren en door een vrachtwagen geschept. De chauffeur kon niet remmen op het gladde wegdek en had het oude autootje tegen de pijler van een brug gedrukt. Geen van de inzittenden overleefde het ongeval.

Robin had die dag tig keer naar dezelfde musicalvideo gekeken, toen de politie aanbelde. Hij dacht nog dat ze zijn beschonken vader weer eens thuis kwamen afleveren. Hij schrok zich dood toen een afschuwelijke schreeuw door het huis klonk. Het ging door merg en been. Overstuur rende hij naar beneden, net op tijd om Trixie te kunnen opvangen. In de daaropvolgende maanden was zijn wereld volledig ingestort.

Zijn vader was nauwelijks aanspreekbaar. Hij dronk nog meer dan voorheen, zorgde nergens meer voor en liet alles over aan Trixie. Zij kookte, deed de was en probeerde Robin op te voeden.

Een jaar nadat het noodlot had toegeslagen was de situatie thuis volledig anders. Ze woonden in een groter huis en geld speelde opeens geen noemenswaardige rol meer. Robin wist destijds niet dat zijn vader een aanzienlijk bedrag had gewonnen in de loterij.

Wat een verhaal, dacht Maja en ze voelde medelijden met hem.

Ze keek even op de klok. Sinds haar telefoontje met Bono was er heel wat tijd verstreken. Hij had er allang moeten zijn. Ze belde hem nu toch op en werd boos toen hij zijn mobiel niet opnam, en de vaste lijn ook niet. Was hij nou spontaan met vrienden op stap gegaan? Woedend schreef ze hem een berichtje en las toen verder.

Robins vader was zich na de verhuizing langzaam weer voor het vrouwelijk geslacht gaan interesseren, hij ging zich beter kleden en bezocht regelmatig de sportschool. Vaak nam hij zijn nieuwe veroveringen mee naar huis. Robin had er een hekel aan gehad als zij in de woonkamer zaten, lachend en pratend. Trixie was in die tijd bijna altijd bij haar vriend. Op een gegeven moment stelde zijn vader een vrouw aan hem voor als zijn nieuwe vriendin. Zij kwam regelmatig over de vloer en had het huis een beetje gezelliger gemaakt. Robin, inmiddels bijna dertien, had er niet aan kunnen wennen en zich steeds vaker op zijn kamer opgesloten. Met de koptelefoon, het laatste cadeau van zijn moeder, luisterde hij muziek en zong hij hard mee. Hij had niet in de gaten dat het hele huis kon meegenieten. Tot de dag dat de vriendin van zijn vader zijn kamer binnenkwam, hem sommeerde de koptelefoon af te doen en hem duidelijk maakte dat hij veel geld zou kunnen verdienen met zijn stem. Ze had zijn zuivere, volle stemgeluid nu zo vaak gehoord dat ze overtuigd was geraakt van zijn talent. Voordat hij het goed en wel in de gaten had, stond hij in een opnamestudio achter een microfoon. Drie maanden later was Robin een rijzende ster, stond zijn single op nummer 1 in de hitparade en fladderde hij van tv-show naar tv-show, als een mot die van lamp naar lamp vliegt.

Maja keek weer op haar mobiel. Nog steeds geen bericht van Bono. Ze stond op en liep naar het raam. Op het plein voor haar kantoorgebouw was niemand te zien. Bij mooi weer was dit een populaire plek, vanwege de fontein en de houten bankjes. Nu kla-

terde het water in het licht van de schijnwerpers naar beneden. Soms zag je een enkele sneeuwvlok oplichten. Ze staaarde er een paar seconden naar en schrok toen het geluid van haar telefoon de stilte doorbrak.

‘Eindelijk!’ Ze haastte zich naar haar bureau. Maar in plaats van dat van Bono gaf het display het nummer van Jan aan. Teleurgesteld en een beetje geïrriteerd nam ze het gesprek aan. Nog voordat ze iets kon zeggen, begon haar ex te praten.

‘Waar ben je?’ vroeg hij gehaast, met een eigenaardige stem.

‘Op kantoor. Wat is er dan?’ Opeens werd ze bang. Jan klonk alleen zo wanneer hij zich grote zorgen maakte.

‘Wacht daar op mij. Ik ben over een paar minuten bij je,’ zei hij snel en hij klikte haar weg zonder op een antwoord te wachten.

‘Verdomme, wat is dat nu weer?’ schold Maja zachtjes en ze probeerde Bono’s nummer nog eens. Nu kreeg ze meteen zijn voicemail. Dit kon betekenen dat zijn mobiel uit stond, dat hij buiten bereik was, of dat hij aan het bellen was. Iets in haar sloot de laatste optie ogenblikkelijk uit. Maja werd nu echt nerveus. Ze ijsbeerde door het kantoor en wreef zo hard met haar duim over haar wijsvinger dat hij rood en warm werd.

‘Shit, verdomde shit! Wat is er aan de hand?’ schreeuwde ze en ze liep terug naar het raam. Naast de fontein stond nu een volstrekt asociaal geparkeerde zwarte SUV. Was Jan er al? Maja liep dwars door het kantoor naar de lift.

‘Maja, we hebben een probleem,’ riep Jan, terwijl de liftdeuren net opengingen. Hij was lijkbleek, zijn donkere haar zat in de war en hij leek in de afgelopen uren vele jaren ouder geworden. Maja schrok, greep instinctief naar haar keel, maar kon even niets zeggen.

‘Ga naar binnen. Ik wil een glas water,’ zei hij buiten adem en hij duwde haar voor zich uit. Zijn jasje en de sjaal smeed hij op de tafel en hij stormde naar de keuken. Ze hoorde de kraan lopen. Maja bleef staan. Toen hij even later met een glas in de hand naar

haar toe kwam, zwol haar angst verder aan. Ze stonden midden in de ruimte, toen ze eindelijk iets kon uitbrengen.

‘Wat is er aan de hand? Is er iets met Bono? Ik kan hem al twee uur niet bereiken en hij zou hiernaartoe komen om me te helpen. Zeg nou iets!’ riep ze in paniek. Haar handen waren ijskoud. Ze was er opeens honderd procent zeker van dat het plotselinge opduiken van Jan iets met Bono te maken had. Jan was normaal gesproken door niets van de wijs te brengen, maar hij had nu zo’n angstige blik in zijn ogen... Ze wilde hem net bij zijn schouders pakken, toen hij de hare vastpakte en haar doordringend aankeek.

‘Maja, we moeten sterk zijn nu. Bono is ontvoerd. Ik heb een halfuur geleden een telefoontje gekregen. Ze hebben hem ergens naartoe gebracht.’

Maja werd duizelig. Ze zwaaide met haar arm om houvast te vinden en greep de leuning van een stoel. Haar grootste nachtmerrie kwam uit.

‘Wie zijn ze en wat willen ze?’ perste ze er met grote moeite uit.

‘Dat is moeilijk uit te leggen en eigenlijk mag ik er niet over praten – je weet wel, zwijgplicht,’ stamelde hij.

‘Ben je nou helemaal gek geworden? Ze hebben onze zoon ontvoerd en jij begint over zwijgplicht? Wie heeft hem? Wat is dit voor een spelletje?’ schreeuwde ze naar Jan, terwijl Nina plotse-ling binnen kwam lopen.

Haar assistente bleef stokstijf in de deuropening staan en staarde hen aan.

‘Wat doe jij nou hier?’ vroeg Maja ontsteld.

‘Ik... eh, je wilde toch dat ik kwam om je te helpen? En na je telefoontje... Nou ja, het feestje was toch niet zo leuk en toen ben ik hierheen gekomen.’

Jan had zich inmiddels ook omgedraaid en keek naar Nina.

‘Maar als ik stoor dan kan ik ook weer gaan.’ Nina streek met haar hand over haar getoupeerde haar, ze had highlights laten zetten. Haar ogen waren donker opgemaakt en zagen er gevaarlijk

uit. Een fractie van een seconde vroeg Maja zich af of ze gekleurde lenzen droeg.

‘Nee,’ zei Maja.

‘Ja,’ antwoordde Jan tegelijkertijd.

‘Ze kan ons misschien helpen,’ zei Maja.

‘Nou, oké. Maar geen woord. Tegen niemand,’ verklaarde Jan, terwijl hij opgewonden door het kantoor ijsbeerde.

Nina deed haar jas uit, hing Maja’s mantel aan de kapstok, raapte de jas en sjaal van Jan op, keek er even naar en legde ze weer terug. Nina ging snel aan tafel zitten, voordat Jan van gedachten zou veranderen en zou proberen om Maja ervan te overtuigen dat ze beter weg kon gaan. Eerder was ze een beetje aangeschoten geweest, maar dat gevoel was in één klap verdwenen.

‘Bono is ontvoerd. En nu verlangen ze van mij dat ik iets laat verdwijnen.’

‘Pardon? Wie verlangt dat van jou? En wat moet je dan laten verdwijnen? Wees nou eens duidelijk, Jan!’ Maja’s toon was scherp en vasthoudend.

‘Maja,’ snoof hij en hij keek haar lang in de ogen. ‘Ik verdedig een drugsdealer. Hij importeert cocaïne, samen met bloemen uit Ecuador en Colombia. Een deel daarvan gaat via de beroemde Flower Market in Londen, maar het grootste deel wordt direct naar Amsterdam getransporteerd. Eigenlijk is hij helemaal geen hoge baas, maar hij beweert dat hij veel connecties heeft en de officier van justitie gelooft hem. Hij heeft blijkbaar vanuit de gevangenis aan zijn opdrachtgevers laten weten dat hij een deal zou sluiten met justitie, zodra hij veroordeeld dreigde te worden. In elk geval heeft hij een notarieel beëdigde bekentenis laten opstellen, compleet met allerlei details. Die ligt bij mij en moet in geval van zijn overlijden direct naar de officier van justitie gestuurd worden. Degenen die aan de touwtjes trekken willen die bekentenis natuurlijk hebben. Zodra ze die hebben, zullen ze hem waarschijnlijk vermoorden.’

‘En waarom is onze zoon dan ontvoerd?’

‘Omdat ik zijn advocaat ben en dat stuk papier in handen heb, Maja.’

‘Met wie hebben we hier te maken?’ wilde Nina weten.

‘Ach, dat wil je helemaal niet weten. En om eerlijk te zijn weet ik het zelf ook niet precies. Een of andere drugsmaffia,’ antwoordde hij bedeesd.

‘Jij twijfelt nog wat we moeten doen?’ vroeg Maja. Ze kon nauwelijks helder denken, dacht alleen maar aan Bono. En aan gevaar. Waarom moest Jan ook altijd schorem verdedigen? Tijdens hun huwelijk hadden ze daar vaak ruzie over gehad. Maja moest zich beheersen om nu niet op hem in te slaan. Hij had hun zoon in gevaar gebracht.

‘Nee, of eigenlijk wel. We moeten Bono bevrijden. Ik kan mijn cliënt toch niet een wisse dood in sturen?’

Maja wierp hem een vernietigende blik toe. ‘We moeten de politie inschakelen,’ riep ze uit en ze pakte haar mobiel.

‘In geen geval! Ik ga morgen met mijn cliënt praten. Hij moet me vertellen wie hier achter zit en ervoor zorgen dat ik met die mensen in contact kom.’

‘Ja, en dan? Wil je Bono zolang in de macht van die criminelen laten?’ snauwde ze.

‘Ze zullen pas morgenmiddag weer contact met me opnemen,’ probeerde hij zichzelf te verdedigen. Toen zei hij: ‘We moeten Bono vinden.’

‘Precies. En snel ook. We hebben zijn mobiele gegevens nodig om erachter te komen waar hij nu is – en die krijgen we niet zonder de recherche. Ik ga Bert bellen. Hij zal ons helpen.’

‘Nee, ik wil dit op mijn manier oplossen. Ik kan zelf ook aan die mobiele gegevens komen. Geef me tot morgenmiddag de tijd. Ik zal ervoor zorgen dat onze zoon ongedeerd terugkomt.’

Maja keek hem lang en indringend aan.

‘Je bent dus echt bereid om onze zoon in de handen van die cri-

minelen te laten, zonder nu meteen actie te ondernemen?’ vroeg ze wanhopig.

‘Natuurlijk niet. We gaan meteen alles in werking zetten. Veel van jouw burens hebben toch bewakingscamera’s? Laten we eraan toe rijden en de beelden bekijken. Waar stond je auto geparkeerd?’

‘Doe niet zo raar, Jan. Weet je wel hoe laat het is? Niemand gaat ons op dit tijdstip van de nacht binnenlaten. En bovendien kun je dat met die camera’s echt wel vergeten. Ik had mijn auto voor een bouwplaats geparkeerd. De camera’s komen niet verder dan een stukje van de stoep.’

‘Maar we kunnen het toch proberen?’ opperde hij. Zijn stem klonk opeens een stuk minder daadkrachtig. Hij haalde een hand door zijn warrige haar.

‘Nee, dat gaan we niet doen. Als je zijn mobiel kunt tracken, ga je je gang maar. Maar ik heb één voorwaarde. We werken samen. Geen soloacties. En zodra we iets weten, bellen we Bert!’

Nu was het Jan die knikte.

‘En we beginnen nu meteen,’ voegde Maja er nog aan toe.

‘Heeft hij een iPhone? Weten jullie de inloggegevens van zijn Apple-account?’ wilde Nina weten. ‘Dan kan ik hem namelijk tracken.’

‘Wat?’ vroeg Maja geërgerd.

‘Zijn gebruikersnaam en wachtwoord. Meestal is de gebruikersnaam een e-mailadres,’ antwoordde Nina. Ze stond inmiddels in de startblokken.

‘Jeetje. Het e-mailadres is niet zo moeilijk,’ zei Maja. Ze schreef het op. ‘Maar het wachtwoord?’

‘Probeer Garfield,’ zei Jan en hij ging achter Nina staan.

‘Garfield, die volgevreten stripkat?’

‘Precies, daar was hij gek op.’

‘Hooft daar nog een cijfer bij? Meestal moet je woorden met getallen combineren,’ legde Nina uit.

‘Dat weet ik ook wel,’ snauwde Jan.

‘Zet er een 1 of 01 voor,’ antwoordde Maja, de opmerking van Jan negerend.

‘Zo simpel zal het niet zijn!’ snauwde Jan. ‘Hij heeft me zelf ooit uitgebreid uitgelegd hoe je een veilig wachtwoord moet maken.’

‘O echt, en hoe moet dat dan?’

‘Letters en cijfers combineren.’

‘Dan komen we er nooit achter.’

‘Jawel, wij wel. Er zijn verschillende combinaties mogelijk,’ legde hij uit en hij schreef er een paar op, die Nina meteen uitprobeerde.

Eindeloos veel pogingen later hadden ze de juiste combinatie te pakken. Ze konden precies zien waar Bono’s mobiele telefoon voor het laatst verbinding had gemaakt.

‘Hij is nog in Amsterdam, dat is een goed teken,’ zei Jan en hij haalde zijn hand weer door zijn haar.

‘Hup! Waar wacht je nog op!’ snauwde Maja.

‘Maja, dat gebied in Amsterdam-Noord is enorm groot! We kunnen dat niet gaan scannen in het donker.’

‘Dan ga ik nu Bert bellen. Hij weet vast wat we het beste kunnen doen, als jij het niet weet.’

‘Nee, dat doe je niet. Jij gaat naar huis en ik ga bij mijn cliënt langs.’

‘Wil jij nu nog naar de gevangenis rijden?’ Ze keek hem ongelovig aan.

‘Ik heb zo mijn bronnen. Maar jij doet vannacht niks meer, be-loof je dat?’

‘Hm,’ bromde Maja onwillig. ‘Veel succes. En bel me zodra je iets weet,’ zei ze en ze keek hem zo onschuldig mogelijk aan.

Maja begeleidde hem naar de lift. De deuren waren nog niet dicht of ze rende terug naar het kantoor.

‘Waar is die plek waar je zijn mobiel voor het laatst hebt gelokaliseerd?’

‘In de omgeving van de Klaprozenweg.’

‘Ben jij met de auto?’

‘Nee, ik heb een taxi genomen,’ antwoordde Nina waarheidsgetrouw.

‘Goed. Dan ga ik nu een taxi bestellen. Hebben we hier zaklampen liggen?’

‘Ja, maar alleen kleintjes. Wat ben je van plan, Maja?’

‘We gaan daar nu heen. In de buurt van de Klaprozenweg zijn allerlei fabriekspannen. Een paar staan er leeg. Die gaan we nu zoeken. Daar moet Bono zijn.’

‘Maar gaan we dan met zijn tweeën?’

‘Ja, nou en? Ben je bang of zo?’

‘Ja. Jij niet dan?’

Maja antwoordde niet.

‘Zo prettig vind ik de gedachte om daar nu rond te lopen niet,’ vulde Nina aan.

‘Blijf dan hier. En probeer zo veel mogelijk over Robin Dreef te weten te komen. Maar bel in elk geval een taxi voor me en print een omgevingskaartje voor me uit.’

Nina knikte en keek bezorgd naar haar bazin. Maja haastte zich naar haar kantoor. Ze had altijd een paar sneakers in de onderste la van haar bureau liggen, voor noodgevallen. Zonder na te denken over de mogelijke risico's van deze actie, trok ze de la open en deed de schoenen aan. Helaas waren het All Stars, compleet ongeschikt voor de huidige weersomstandigheden. Ze trok haar jas aan en stond net op het punt om te vertrekken, toen Nina haar terugriep.

‘Wacht eventjes. Ik ga met je mee.’

Tussen de loodsen stonden slechts hier en daar lantarenpalen. Het was angstaanjagend donker. Ze hadden zich laten afzetten bij de Papaverweg, de verbaasde blik van de taxichauffeur negerend, en struinden nu als zwerfhonden tussen de verlaten gebouwen.

De lichtkegels van de zaklampen schenen op de grijze, verweerde buitenmuren, soms reflecteerden ze op metaal. Het was stil en unheimisch, er waaide slechts een ijzige wind vanaf het water. Vanaf de kade leek het IJ een groot zwart gat. Af en toe hoorden ze in de verte een auto toeteren of de sirene van een politiewagen. Maja en Nina hadden zich opgesplitst. Ze hadden afgesproken dat geen van beiden alleen een gebouw in zou gaan. Maja liep aan de linkerkant van de straat, Nina aan de rechter.

Hoezeer ze hun ogen ook inspanden, er was niets opvallends te zien, niets wat een aanwijzing zou kunnen zijn voor de verblijfplaats van Bono. Ze kwamen bij de Theo Fransmanbrug en overlegden of ze aan de andere kant verder zouden zoeken.

‘Maja, het is ijskoud. Denk je echt dat we Bono zullen vinden?’ vroeg Nina voorzichtig.

‘Hij moet hier toch ergens zijn?’ antwoordde Maja. Door de kou voelde ze haar tenen al bijna niet meer. Haar jurk waaide bij elke windvlaag omhoog. Nina daarentegen droeg platte, gevoerde laarzen, een spijkerbroek en een dikke jas met capuchon. Maja keek naar haar en moest zich beheersen om niet te gaan huilen. De bezorgdheid om Bono overmande haar gewoonweg en joeg haar adrenalinespiegel omhoog.

‘Hoe ver gaat het bereik van een zendmast?’ vroeg ze, nadat ze zo onopvallend mogelijk haar neus had opgehaald en met de mouw van haar jas had afgeveegd.

‘Dat weet ik niet precies. Maar het zal een paar kilometer zijn. We kunnen toch onmogelijk alles in ons eentje afzoeken. Is het niet beter om Bert om hulp te vragen?’

‘Nee, en hou daar nu over op,’ beet ze fel van zich af.

‘Ik laat je niet alleen, hoor.’ Nina verbaasde zich over Maja’s reactie. Het was krankzinnig wat ze deden en ze vond het heel vreemd dat Maja dat zelf niet inzag. Waarschijnlijk was de bezorgdheid over haar zoon zo groot dat niets nog ter zake deed.

‘Iets in mij zegt me dat Bono hier is. Laten we dit stuk nog eens

aflopen en dan verdergaan. Misschien hebben we iets gemist,' zei ze hoopvol.

Langzaam liepen ze terug, langs de tijdelijke parkeerplaats van Undercurrent, waar rond deze tijd geen auto's meer stonden. Waarschijnlijk was er deze avond geen event geweest, anders zou het nu nog drukker geweest zijn. Maja voelde hoe de kou in haar botten kroop, ze trok haar jas steviger om zich heen en duwde de hand zonder zaklamp nog dieper in haar jaszak. De adrenaline die haar had voortgedreven, nam langzaam af. Aan de ene kant wilde ze huilen. Aan de andere kant werd ze met de minuut bozer op Jan. Hoe kon hij zijn zoon zo in gevaar brengen door zijn belabberde keuze in cliënten? Sniffend liep ze een eindje verder. Ze liet de lichtstraal weer over de muren gaan en vond niets wat ze niet al eerder had gezien. Tot ze een houten schuurtje in haar blikveld kreeg.

Opeens wist ze zeker dat er iets niet klopte. De houten latten leken nieuw, ze waren niet verweerd zoals alle andere dingen hier. Maja keek om zich heen, speurend naar Nina. Ze riep haar, maar kreeg geen antwoord. Opgewonden begon ze in haar zakken te graaien. Nina en zij hadden nog wat gereedschap in de keukenkast op kantoor gevonden, waaronder een paar schroevendraaiers en een kleine hamer. Maja had de grootste schroevendraaiër in haar zak gestoken, Nina de hamer. Nu haalde Maja hem uit haar zak, scheen met de zaklamp op de latten en probeerde de schroevendraaiër ertussen te steken om de latten langzaam los te wrikken. Verbazingwekkend genoeg lukte het snel om een kier te vinden. Ze stak de schroevendraaiër er zo diep mogelijk in en duwde met al haar kracht. Hout splinterde. In het schijnsel van haar zaklamp bekeek ze hoeveel er was afgebroken. Het was bijna niks. Vastbesloten stopte ze de schroevendraaiër terug in de spleet en begon opnieuw. De houten lat bewoog nauwelijks maar knarste veelbelovend. Maja probeerde het steeds weer opnieuw, bij elke poging splinterde er wat meer hout af.

Ze ging zo in dit werkje op dat ze bijna omviel toen ze zag dat de latten een deur bleken. Een deur die opeens openging, waardoor ze met een stevige ruk een zwak verlichte ruimte werd in getrokken. Het rook er vochtig en schimmelig en het was er een paar graden warmer dan buiten. Ze voelde paniek opkomen, probeerde zich uit de greep te bevrijden en vroeg zich tegelijkertijd af of deze plek permanent bewoond werd en of de verwarming aanstond. Of had ze het alleen warm omdat ze nu even van de gure wind verlost was? Was dit een slooppand? Ze wapperde met haar armen om haar evenwicht te bewaren en begon wild om zich heen te slaan. Zonder succes, het enige wat ze hoorde was het holle geluid van de zaklamp die op de grond kletterde. Een sterke hand hield haar arm vast en ze kon niet loskomen. Haar ogen wendden geleidelijk aan het zwakke schemerlicht. Op een paar meter afstand bevond zich een kleine lichtbron. Het leek erop dat een deur niet helemaal dichtzat. Heel vaag herkende ze de in het zwart geklede persoon die haar vasthield.

‘Wat is dit? Laat me onmiddellijk los!’ zei ze giftig.

Er kwam geen antwoord, in plaats daarvan werd ze ruw de ruimte in geduwd. Maja struikelde, maar de sterke hand om haar arm voorkwam dat ze viel.

‘Wat wilt u van me?’ bracht ze uit. Ze wist dat het belangrijk was om in gesprek te komen. Maar ze kreeg geen antwoord. Ze werd nog steviger vastgepakt.

‘Au, dat doet pijn,’ zei ze.

Het moest wel een man zijn. Vrouwen hadden niet zoveel kracht. Ze probeerde de meters die ze aflegden te tellen, maar het lukte haar niet omdat ze zo angstig was. Ze moest zich enorm inspannen om te kunnen nadenken. Bert had er altijd op gehamerd dat je in zulke situaties rustig moest blijven, geen paniek mocht toelaten – en als het even kon alle details moest onthouden. Dat zou haar helpen, als ze kon vluchten. Ze ademde diep in door haar neus en liet de lucht langzaam weer ontsnappen.

Bewust langzaam ademen zou haar hartslag en bloeddruk reguleren, haar rustiger maken en ervoor zorgen dat ze zich beter kon concentreren. Hij duwde haar verder het gebouw in. Maja klom trappen op en weer af, hier was het kouder en het tochtte. Plotse-ling bleven ze staan.

‘Au,’ riep Maja opnieuw, toen de man haar armen met een ruk naar achteren trok. Ze hoorde hoe er tape werd afgescheurd en voelde hoe die seconden later om haar polsen gewikkeld werd. De ontvoerder stond opeens voor haar en ademde zwaar. Ze knipperde met haar ogen maar kon bijna niets herkennen, alleen het wit in zijn ogen was duidelijk te zien. Onverwacht viel er een lichtstraal in de ruimte. Geschrokken wendde de man zich af. Maar Maja zag dat hij groot en breed gebouwd was en een bivakmuts droeg. Voor ze er erg in had plakte hij een stuk tape over haar mond en trok haar weer verder. Op enige afstand hoorde ze water lopen en een licht gekreun. Bono? Onrustig bewoog ze haar handen en armen, probeerde ze onopvallend wat speelruimte tussen haar huid en de tape te krijgen.

‘Hou daar verdomme mee op! Die tape gaat echt niet losser zitten. En bovendien heeft dat soort gedrag gevolgen,’ zei de man dreigend.

Maja wilde iets terugzeggen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Met het puntje van haar tong maakte ze de tape vochtig, maar ook dat hielp niet. Waar was Bono? Wat hadden ze met hem gedaan? Het geluid van stromend water werd harder, net als het kreunen. Elke poging tot helder denken mislukte. Ze was alleen nog maar bang en maakte zich zorgen over Bono.

Opeens liet de man haar staan, liep een paar meter vooruit en opende een nieuwe deur. Maja wist zeker dat ze Bono’s stem hoorde en wilde in zijn richting lopen, maar de man hield haar tegen.

‘Rustig aan jij,’ fluisterde hij met een sterk Amsterdams accent en hij duwde haar de ruimte in.

Ze viel vol op haar gezicht, merkte hoe haar neus begon te bloeden en probeerde krampachtig in te ademen.

‘Stomme hoer,’ zei de man. Hij hielp haar overeind en hield een zakdoek onder haar neus. Ze snoot maar kreeg nog steeds geen lucht. Paniekerig probeerde ze met haar schouder haar neus aan te raken, om het nog steeds sijpelende bloed weg te vegen.

‘Kijk eens, daar is-ie dan. En als die vent van jou eindelijk doet wat wij willen, dan komen jullie vrij.’

Maja wilde naar hem toe rennen maar werd bruto tegengehouden.

Ook Bono's handen waren achter zijn rug met tape vastgebonden, hij zat vastgeketend aan een metalen stang, het leek wel een douchestang. Er viel een lichtstraal op hem en ze kon zien dat hij kletsnat was. Ze waren in een doucheruimte. Uit de douche boven Bono's hoofd liep een straaltje water. IJskoud waarschijnlijk.

Met veel pijn en moeite tilde Bono zijn hoofd op. Zijn ogen keken glazig, zijn lichaam was slap, hij trilde als een espenblad. Hij leek nauwelijks op te merken dat ze er was. Hadden ze hem drugs of kalmeringsmiddelen gegeven? De tranen schoten Maja in de ogen. Ze was onvoorstelbaar kwaad en voelde zich machtelozer dan ooit tevoren.

Met een ruk trok de man de tape van haar mond. Ze schreeuwde het uit van de pijn. Hij had niet alleen alle haartjes weggetrokken, maar ook delen van haar opperhuid. De huid rond haar lippen, op haar rechterwang en op haar kin brandde vreselijk.

‘Bono,’ kraste ze en ze liep op hem af. Maar de man hield haar opnieuw tegen.

‘Jij gaat hier staan. En geen woeste bevrijdingsacties meer.’ Hij drukte een zakdoek tegen haar neus en liet haar snuiten, terwijl hij haar door de oogaten van zijn muts scherp in de gaten hield. ‘We willen ook weer niet dat je stikt. Maar als je weer begint met schreeuwen, plak ik je bek opnieuw af. Begrepen?’

‘Ja. Maar ik moet heel dringend naar het toilet.’

‘Ja, tuurlijk. En hem dan smeren. Nee, dan heb je pech. Laat het maar gewoon lopen, dat heeft je zoon ook al gedaan. De stank maakt geen verschil, het stinkt hier toch al.’ Hij bekeek haar van top tot teen, tilde haar jurk omhoog en keek eronder.

‘Slechts kousen!’ Zijn boosaardige lachje vulde de ruimte.

Maja wierp hem een vernietigende blik toe.

‘Bono, hou vol. Papa gaat ons hier uit halen,’ zei ze zachtjes maar niet minder indringend. Als de situatie niet zo noodlottig was, had ze nu om haar laatste zin kunnen lachen. Meer cliché was ook niet mogelijk. Maar het lachen was haar vergaan. Zou Jan ze hier werkelijk uit kunnen halen?

‘Hou mij hier en laat mijn zoon gaan,’ smeekte zij haar ontvoerder. Ze zou haar leven graag voor Bono’s vrijheid hebben gegeven.

‘Hoe dom denk je dat ik ben?’ Hij lachte gevaarlijk.

Hij duwde haar wat dichter naar de muur, ging achter haar staan en bond haar handen en benen vast aan een andere douchestang.

‘Als je niet zo’n toestand maakt als je zoon, als je niet heftig gaat bewegen en vooral niet gaat duwen en trekken, loopt er ook geen water uit.’

‘Zet het water bij mijn zoon af,’ eiste ze. ‘En geef hem alsjeblieft droge kleding,’ smeekte ze. Maja voelde hoe haar telefoon in haar jaszak begon te trillen.

‘Hij is jong, hij kan het best hebben. Koud water heeft nog nooit iemand het leven gekost.’

‘Maar onderkoeling wel. Wil je ook nog voor moord vervolgd worden?’

‘Domme trut,’ schold hij en liep weg.

‘Ze is weg! Gewoon weg! Van de aardbodem verdwenen! Het ene moment was ze er nog en het volgende niet meer. Wat kunnen we doen? Niels, we moeten iets doen!’ Nina was buiten zichzelf.

Ze was nog eens overal langsgelopen, had overal gekeken. Maar Maja was nergens te vinden geweest. Wanhopig had ze Niels gebeld. Die werkte ook op de redactie. Hij was de hoofdredacteur van Maja’s programma en naast Maja dus de baas.

‘Waar heb je het over?’ vroeg hij slaperig.

Ongeduldig vatte Nina de afgelopen uren samen. Ze hoorde Niels zuchten.

‘Zijn jullie nou helemaal van de pot gerukt? Dat kon toch ook alleen maar misgaan,’ schold hij.

‘Kun je naar kantoor komen? Ik zit nu eindelijk in een taxi en ik ben er zo.’

‘Ja, ik zal even iets aantrekken. Bel Bert, of beter nog, bel Jan.’

‘Nee, Maja heeft haar ex beloofd dat ze niets in haar eentje zou ondernemen. Anders komt ze in de problemen.’

‘Problemen heeft ze toch al, maar dat is nu echt onze minste zorg,’ zei hij chagrijnig. ‘Ik ben er over tien minuten.’ Nina drukte hem weg en keek bezorgd naar de voorbijrijdende auto’s.

‘Sorry, ik wilde echt niet meeluisteren, maar u was zo hard aan het praten dat ik elk woord heb gehoord. Ik wil me er niet mee bemoeien, maar u moet echt de politie inschakelen. Het is gevaarlijk wat u doet,’ merkte de taxichauffeur op en hij keek haar indringend aan via de achteruitkijkspiegel.

‘Precies. Niet mee bemoeien,’ siste Nina. Ze was erg nerveus en kon dit ongeverraagde advies echt niet gebruiken. Wat niet hielp was dat haar gevoel precies hetzelfde zei. Met bevende handen betaalde ze en rende zonder op het wisselgeld te wachten het kantoorgebouw in.

‘Zo laat nog aan het werk?’ merkte de nachtportier op en hij keek haar verbaasd na.

Ze antwoordde niet maar liep de lift in en drukte op de knop.

‘Kom op, schiet op nou,’ mompelde ze en ze beet haar laatste overgebleven vingernagel af. Gedachten gierden door haar hoofd. De angst overheerste, net als haar hulpeloosheid. Wat moest ze nu doen? Jan bellen en hem bijpraten? Of zelfs de recherche inschakelen? Ze voelde zich overweldigd. Ze trilde zo erg dat ze twee handen nodig had om de deur van de redactieruimte te openen.

Ze liep rechtstreeks de keuken in, nam een glas water en dronk het in kleine teugjes leeg om weer wat rustiger te worden. Peinzend liep ze terug naar haar bureau en zag daar Maja’s aantekeningen liggen over de plotselinge dood van Robin Dreef. Zouden de twee zaken met elkaar te maken kunnen hebben? Nee, voor zover ze het op dit moment kon beoordelen stonden deze twee misdrijven los van elkaar.

Ze kromp ineem toen haar telefoon ging.

Nina staarde een paar seconden naar het display, waarop de naam van Jan in hoofdletters knipperde, en ze vroeg zich af of ze zou opnemen. Ze besloot het niet te doen. Ze had niet de kracht om zich tegenover hem te verantwoorden.

‘Wat hebben jullie in godsnaam gedaan?’ Niels stormde naar binnen.

Ze draaide zich abrupt om.

‘Dat heb ik je toch...’ begon ze, maar Niels onderbrak haar meteen.

‘Ja, maar vertel alles nu nog een keer. Vanaf het begin, alsjeblieft. Ik was op de bank in slaap gevallen toen je belde en jij was

van opwindning bijna niet te volgen.' Niels liep naar de keuken en kwam terug met een fles wijn en twee glazen.

'Een glas wijn zal je wat kalmeren. Neem kleine slokjes en vertel me ondertussen alles,' zei hij met een bezorgde blik in zijn ogen. Hij schonk wat wijn in beide glazen.

Nina nam een slok en voelde meteen hoe de alcohol door haar aderen stroomde en een weldadige warmte verspreidde. Ze leunde achterover en begon zo nauwkeurig mogelijk te vertellen. Terwijl ze sprak, schoten haar steeds meer details te binnen. Niels luisterde aandachtig en maakte aantekeningen. Hij raakte zijn wijn niet aan.

Na een kwartier was ze klaar met vertellen.

'We moeten Jan bellen. Daar ontkomen we niet aan. Hij moet weten dat de ontvoerders niet alleen zijn zoon in handen hebben, maar ook zijn ex-vrouw. Als we geluk hebben, gaan ze ervan uit dat Maja alleen was. Dan hebben ze hen niet naar een andere plek gebracht.'

'En wat als dat niet zo is?'

'Dan zijn Maja en Bono nu al onderweg naar een andere schuilplaats. De ontvoerders zullen snel schakelen. Heb je Maja's naam geroepen toen je haar aan het zoeken was? Heb je veel herrie gemaakt en aandacht getrokken?'

Nina liet peinzend het glas in haar hand draaien.

'Ja, natuurlijk heb ik haar naam geroepen. Meerdere keren zelfs. Maar niet heel hard, denk ik. Het kan echter zijn dat ze het licht van mijn zaklamp hebben gezien. Ik weet niet eens waar Maja precies verdwenen is. Ik was al bijna de straat uit toen ik merkte dat ze er niet meer was. Het was zo donker en ze droeg haar zwarte winterjas. Toen ben ik teruggelopen. Denk je dat ze Bono gevonden heeft?'

'Dat zou kunnen. Of ze heeft iets verdachts ontdekt.'

'Misschien is ze gewoon gevallen en even buiten westen geweest. We moeten ernaartoe rijden, Niels, en gaan kijken! We

mogen niemand inschakelen. Ik heb Maja beloofd dat ik niemand zou bellen. Misschien lukt het ons wel met zijn tweeën.' Ze keek hem smekend aan.